

[Voigt]

ret af tronskiftemønten; de var øremærket, men man har kun anvendt de 10.000 kr. De 25.000 kr. står stadig væk på en konto; dem kunne man dog have brugt i stedet for at bruge af sportens penge.

Man har så sandelig også brugt penge ude på Christiania af de penge, der kommer ind ved brevueflyvningerne. 10.000 kr. har man brugt. Vi har også igennem udvalgsarbejdet fået oplyst, at ude på Christiania skal der nu opstilles 200 stk. ildslukkere, og de skal sandelig også opstilles i omkring 40 skure og træhuse, der ulovligt – ulovligt – er blevet opført på området siden 1971. Altså ve den stakkel, der bygger et træhus til beboelse uden for dette samfund, der hedder Christiania, især hvis han yderligere er så fræk at spørge ministeriet: kan jeg ikke få en ildslucker sat op? – hvis der nu skulle gå ild i dette ulovlige hus.

Vi har fået at vide, at de årlige driftsudgifter derude er 860.000 kr. Der tænkes her på el og vand og andre forsyninger. Ministeren siger i et svar, at det kan dækkes ind ved, at beboerne betaler hver 80 kr. Når ministeren samtidig oplyser, at der er 789 registrerede beboere derude, hvoraf de 238 er udlændinge og de 30 er grønlændere, er der 521 tilbage, men så kan jeg altså ikke se, hvordan han vil få 80 kr. pr. person til at dække de årlige driftsudgifter på 860.000 kr. Det skulle jo være 1.075 personer. Deri ligger jo, når ministeren svarer sådan, at vi kan forvente, at der i løbet af et halvt års tid eller et år kommer en ny ansøgning fra forsvarsministeren til finansudvalget for at få udgifterne dækket ind.

Vi har fået at vide, at ud af de 521 danske, der er tilbage, får de 200 hjælp fra bistandskontoret. Det vil altså sige, at ca. 40 pct. får offentlig hjælp derude. Det var unægtelig bedre at sørge for, at disse mennesker kom ud at bestille noget fornuftigt.

Noget af det mest alarmerende, synes jeg, vi har fået oplyst i udvalget, er, at der foregår bevidst momssnyderi, bevidst skattesnyderi derude. Det er et, synes jeg, ret pinligt emne, og det vil ikke kunne uddybes på en ordentlig måde inden for den taletid, jeg har, så min partifælle hr. Jørgen Junior vil uden for ordførernes række redegøre for, hvordan skatte- og afgiftsministeren efter fremskridtspartiets opfattelse forsynder sig mod denne lovgivning.

Jeg skal i øvrigt, når jeg nu af formanden har fået at vide, at jeg har brugt uhøviske udtryk i betænkingsbidraget, spørge formanden, om det er tilladt at kalde dette samfund derude for et »skraldespandssamfund«, som jeg har skrevet i betænkningen. Jeg kan forstå på formanden, at det må jeg godt – når han ikke afbryder mig. Jeg synes, det er en rimelig betegnelse . . .

Formanden:

Jeg troede, hr. Voigt vidste, at man ikke diskuterer med formanden. Hvis hr. Voigt ikke kan overholde forretningsordenen, fratager jeg ham ordet. Hr. Voigt kan fortsætte.

Voigt (FP):

Det er klart, man ikke må diskutere med formanden. Jeg kommer til at tænke på, at da jeg var dreng derhjemme og kom hjem fra skole, så sagde min mor altid til mig: »Du, Mogens, kan du ikke gå ud og tømme skraldespanden?« Og jeg tog så skraldespanden og gik ud og tømte den, og når jeg kom derud, så stod der en skraldespand derude, og den var som oftest fuld. Jeg beklager, at det er således, at jeg derhjemme har lært at betegne tingene, som de er; vi sagde altid »en skraldespand« derhjemme. Men det udtryk kan jeg forstå at man ikke må anvende her fra folkets talerstol. Man må ikke kalde en skraldespand for en skraldespand, og det beklager jeg.

Når jeg ikke må tale dansk heroppefra, og når formanden truer med at fratage mig ordet, ja, så tør jeg næsten ikke sige mere. Jeg skal nøjes med at henvise til mine taler fra den 8. februar og den 1. og 2. november i år og så blot med formandens tilladelse citere fra Billed Bladet i dag på side 31, hvor et menneske skriver ind til Billed Bladet:

»Der er noget, jeg gerne vil vide om K. B. Andersen, som overtog Karl Skyttes plads i folketinget. Han sidder og flyver rundt, som om han var stukket i enden, og så opfører han sig så mærkeligt, når en fremskridtsmand er oppe at tale. Vi var så glade for Karl Skytte. Han sad så roligt i stolen, mens vi bliver urolige, når K. B. Andersen er på skærmen.«

Og hertil svarer hr. K. B. Andersen: Ja, nu gælder det om at finde en grimasse, der kan passe.